

[Lønger]

var andre partier, regeringspartierne og det radikale venstre, der allerede for et år siden vidste, at der ikke kom nogen rigsretssag ud af denne sag, og alligevel ønskede kommissionsdomstolen nedsat, vel vidende, at der var tale om ren chikane mod hr. Svend Auken.

Vi kan i særdeleshed ikke bære over med de konservative, fordi de netop i deres kommentarer allerede for et år siden klart afslørede, at de havde forstået det juridisk betænkelige i at undlade at afslutte denne sag.

VS' konklusion er meget kort: der er ikke nogen udsigt til, at hr. Svend Auken vil kunne dømmes af en rigsret, og det er derfor folketingets pligt snarest muligt at afslutte sagen. Denne pligt burde vel egentlig have stået lysende klar allerede for et år siden, og det gjorde den nok også, selv om det ikke rigtig kom til udtryk i beslutningen.

Vores konklusion er også, at hr. Svend Auken ikke har gjort sig skyldig i nogen utiladelig passivitet. Det fremgår f.eks. af – bare for at trække det frem – at han den 30. maj 1980 tilkendegav, at medlemsbidrag altid skulle anvendes først ved dagpengeudbetalinger, at staten skulle have renter af forskudsmidlerne, at denne forrentning skulle være rimelig, og at forskudsordningen skulle tages op generelt. Alene de ting udelukker jo, at der kan være tale om forsæt eller grov uagtsomhed.

At der skete for lidt, kunne hr. Svend Auken først med rimelighed konkludere efter nogen tid, men vi er helt overbevist om, at det er sædvanlig procedure i de fleste ministerier, at ministeren siger om en sag, at sådan og sådan skal det være, og så forlader sig på, at ordren bliver udført. I 99 pct. af tilfældene går det også godt, og derfor kan ministeren forlade sig på det. Så er der den sidste procent, hvor det måske går mindre godt, og her kan der blive en sag, som nogle gange også kommer offentligt frem. Men ministeren er alligevel nødt til at indrette sig efter, at det går godt, og det må han også kunne have grundlag for. I modsat fald bliver han jo i den grad sagsbehandler på detailplanet, at han kun vil blive minister af navn. Det er baggrunden for, at vi afviser forslaget. Vi vil ikke deltage i denne heksejagt på en politisk modstander, og vi synes, det er dybt usmageligt, at sagen ikke blev afsluttet allerede for et år siden, da ingen ved

sine fulde fem kunne forestille sig, at den kunne udvikle sig til en rigsretssag.

Steffensen (KrF):

Kommissionsdomstolens beretning, som jo er alle bekendt, er et udmærket redskab til at få sat punktum for de sager, som kommissionen skulle tage sig af. Kristeligt folkeparti kan derfor helt henholde sig til justitsministerens tale her i dag og vil ikke gå yderligere ind i substansen; det er der ingen grund til.

Forslaget må indgå i arbejdet i folketingets udvalg for forretningsordenen, sådan som alle ordførere har været inde på, og vi kan derfor ikke støtte forslaget, som det foreligger her, men vil lade det undergå en grundig behandling i forbindelse med kommissionsdomstolens beretning i øvrigt.

Dohrmann (FP):

Allerede for lang tid siden bekendtgjorde fremskridtspartiet, at vi mente, der var rigeligt grundlag for at rejse rigsretssag mod en lang række implicerede ministre. Derfor kan vi selvfølgelig også støtte det foreliggende forslag, men i samme åndedrag vil jeg godt tilføje, at det, jeg synes er usmageligt ved det foreliggende forslag, er, at man piller en enkelt minister ud af hele flokken; det smager alt for meget af personlig forfølgelse. Man trækker en enkelt person, et enkelt parti, ud og forsøger at give vedkommende hovedansvaret. Jeg er ikke jurist, men min private vurdering er, at de ministre, som havde svaret, dengang de forskudsvis udbetalinger uden lovhjæmmel begyndte, faktisk er dem, der har hovedansvaret.

Men nu ligger sagen i udvalget for forretningsordenen, og når udvalget kommer frem til at skulle afslutte sit arbejde, håber fremskridtspartiet på, at man vil tage hele striben af implicerede ministre og lade dem komme for en rigsret, således at de – det har jeg også nævnt her i dag – enten kan blive dømt for det, de har gjort, og få deres straf eller blive frikendt. Det er nemlig således, at mange af de ministre, som er under anklage her, allerede er dømt i offentlighedens øjne, og derfor er jeg helt sikker på, at mange af ministrene var bedst tjent med, at luften blev renset, og at vi lod rigsretten finde ud af skyld henholdsvis uskyld. Men som sagt, at begynde at pille en enkelt minister ud synes jeg er me-